

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/112/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419202279
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1419202279.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobkyne : M. L., nar.XX.XX.XXXX, bytom B. A. XXXX/XX, K., zastúpená Advokátskou kanceláriou Prachová & Partners, s.r.o. Pribinova 20, Bratislava, IČO: 50 491 300 proti žalovanému: B. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, K., zastúpený Mgr. Milan Kantuľák, advokát, Na pažití 19, Bratislava, o určenie, že nájomný vzťah k bytu trvá, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 28.júna 2021 č.k. 9C/41/2019-181, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaný má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že nájomný vzťah k bytu číslo XX na X. poschodí, na ulici B. A. Č. XX Z. K., evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres Bratislava IV, obec: K. - M..Č.. V. G. Z., kat. úz. V. G. Z., nachádzajúci sa v bytovom dome so súp. č. XXXX, na pozemku s parc. č. 2878/ 29, medzi žalobkyňou a žalovaným trvá . Zároveň rozhodol, že žalovanému sa priznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 14.03.2001, č.k. 5C/180/98-110 dal súd privolenie žalobcovi Stavebnému bytovému družstvu Bratislava IV vypovedať žalovaným Š. L. a M. L. nájom predmetného bytu a žalovaným uložil povinnosť byť vypratať a odovzdať žalobcovi do 15 dní po zabezpečení náhradného bytu. Stavebné bytové družstvo Bratislava IV listom zo dňa 30.07.2012 žalobkyňi a jej manželovi oznámilo zabezpečenie náhradného bytu v zmysle rozsudku s výzvou, aby ho kontaktovali za účelom dohody termínu podpisu zmluvy o nájme. Žalobkyňa ponuku neprijala, pretože podľa nej nezodpovedala štandardom ustanoveným zákonom. Od roku 2012 do roku 2019 byť naďalej užívala. Uznesením Okresného súdu Bratislava IV z 15.05.2018, č.k. 37Odk/165/2018 bol na majetok žalobkyne vyhlásený konkurz. Príklepom na dobrovoľnej dražbe konanej dňa 14.06.2019 sa vlastníkom predmetného bytu stal žalovaný. Žalobkyňa aj po privolení súdu k výpovedi z nájmu bytu, v predmetnom byte naďalej bývala od roku 2012 do roku 2019, keď Stavebné bytové družstvo Bratislava IV nepodalo žalobu o vypratanie. Z písomného vyhlásenia P. K. zo dňa 28.07.2012 súd prvej inštancie zistil, že týmto písomne vyhlásil, že poskytne žalobkyňi s manželom náhradný byt v zmysle Rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 5C/180/98-110 zo dňa 04.03.2001 za nájomné vo výške 650 € mesačne. Z Notárskej zápisnice napísanej dňa 14.06.2019 notárom Ondrejom Ďuriačom pod N 466/2019, NZ 18917/2019, NCRIs 19349/2019 súd zistil, že vydražiteľom predmetného bytu sa stal žalovaný.

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 685 ods. 1 , § 676 ods. 2, § 686 ods. 1 , § 710 ods. 2 , § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka ,

keď uviedol, že konštitutívnym rozsudkom súdu, ktorým sa privoľuje k výpovedi z nájmu bytu a ukladá žalovanému povinnosť byť vypratať po zabezpečení bytovej náhrady, sa súčasne zakladá nový hmotnoprávny vzťah medzi účastníkmi, ktorého charakteristickým obsahom je právo bývania, ktoré trvá do času zabezpečenia bytovej náhrady, nevzniká bez ďalšieho zo zákona, vzniká právoplatným rozhodnutím súdu. Právny vzťah založený rozsudkom, ktorého obsahom je právo bývania do zabezpečenia bytovej náhrady nielen, že nevzniká zo zákona, ale zo zákona nemôže ani zaniknúť, či zmeniť sa (Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.04.2019, sp. zn. 1Cdo/143/2017). Je teda zrejmé, že nájomný vzťah medzi žalobkyňou a bytovým družstvom zanikol na základe rozsudku, ktorým bolo privolené k výpovedi z nájmu bytu. Obnovenie nájomného vzťahu teda vzhľadom k uvedenému neprichádza do úvahy. Zároveň je potrebné konštatovať, že konkludentné obnovenie nájomného pomeru, tak ako ním argumentovala žalobkyňa, sa nevzťahuje na nájom bytu, pretože ust. § 710 ods. 2 Občianskeho zákonníka to zakazuje.

1.3. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že pre úspech v rámci tohto konania bolo potrebné zo strany žalobkyne preukázať, že existuje hmotnoprávny vzťah medzi ňou a žalovaným, t.j. tvrdený nájomný vzťah, prípadne existencia práva na bytovú náhradu vyplývajúceho z práva na bývanie. V posudzovanej veci žalobkyňa ničím, žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázala, že medzi ňou a žalovaným došlo k vzniku nájomného vzťahu. Nemohol preto súd rozhodnúť o tom, že tento nájomný vzťah trvá. Tiež, ako už bolo vyššie uvedené, konkludentné obnovenie nájomného pomeru, tak ako ním žalobkyňa argumentovala, sa nevzťahuje na nájom bytu, pretože ust. § 710 ods. 2 Občianskeho zákonníka to zakazuje. Žalobkyňa rovnako nepreukázala, že jej právo na bytovú náhradu nezaniklo, ktorá skutočnosť nevplyva ani z návrhu, ani zo žaloby, a ani z pripojených listín. Za predpokladu, že žalobkyňa mala za to, že náhradný byt jej zabezpečený nebol, z ktorého dôvodu jej právo na bytovú náhradu nezaniklo a stále trvá, aby jej nárok na bytovú náhradu v prekluzívnej lehote 30 dní od doručenia písomného vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady neuzatvorením zmluvy nezanikol, teda aby nenastali účinky predpokladané v § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, mala možnosť podať žalobu na súd o určenie že jej právo na zabezpečenie náhradného bytu nezaniklo. Súd prvej inštancie zistil, že takáto žaloba na Okresný súd Bratislava IV aj podaná bola. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 16C/232/2014. Uznesením zo dňa 29.12.2014 bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. S poukazom na vyššie uvedené, prvoinštančný súd žalobu žalobkyne o určenie, že nájomný vzťah k predmetnému bytu medzi žalobkyňou a žalovaným trvá ako nedôvodnú zamietol.

1.4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a vzhľad na to, že v konaní mal plný úspech vo veci žalovaný, postupujúc v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. súd priznal žalovanému voči žalobkyňi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyňi trovy konania alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie a rozhodnutie. Poukázala na odôvodnenie rozsudku a mala zato, že právny stav veci súd neposúdil správne, a to z dôvodu, že pokiaľ by aj došlo k zániku nájomného vzťahu na základe pôvodného rozhodnutia súdu v roku 2012, táto skutočnosť nemení nič na tom, že ona v predmetnom byte naďalej bývala ďalších 7 rokov, pričom počas tohto obdobia uhrádzala štandardné nájomné a náklady spojené s užívaním bytu tak, ako bolo pôvodne dohodnuté nájomné. Počas obdobia, ktoré žalobkyňa tieto náklady neuhrádzala jej voči predchádzajúcemu vlastníkovi vznikol dlh, ktorý si predchádzajúci vlastník bytu prihlásil ako svoju pohľadávku do konkurzného konania, ktoré bolo vedené na jej majetok. Následne po jej oddlžení nájomné a náklady spojené s užívaním bytu riadne uhrádzala, pričom za obdobie roku 2019 jej vznikol aj preplatok, ktorý si voči predchádzajúcemu vlastníkovi bytu uplatnila v súdnom konaní a tohto času ho vymáha v exekučnom konaní. Pokiaľ by teda medzi ňou a predchádzajúcim vlastníkom bytu neexistoval žiadny právny vzťah, na základe čoho by užívala byt 7 rokov a pravidelne na mesačnej báze uhrádzala nájomné, ktoré jej určoval predchádzajúci vlastník bytu a pokiaľ by nešlo o nájomný vzťah, o aký právny vzťah medzi žalobkyňou a predchádzajúcim vlastníkom bytu v tomto prípade išlo. Žalobkyňa namietala, že s touto otázkou sa súd prvej inštancie v rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal.

2.1. Žalobkyňa ďalej uviedla, že hoci nájomný vzťah zanikol na základe predchádzajúceho rozhodnutia súdu, tento bol znova obnovený a to na základe vôle zmluvných strán, keďže ona byt naďalej užívala a platila nájomné a náklady spojené s užívaním bytu na mesačnej báze a vo výške, ktorú jej určoval predchádzajúci vlastník bytu. V tomto smere na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.1.2018, sp. zn. 5Cdo/266/2007, ktorý rieši obdobnú situáciu a obsahuje právnu vetu, ktorá potvrdzuje skutočnosť, že nájomná zmluva nemusí byť uzatvorená písomne. K týmto skutočnostiam sa súd vo

vydanom rozsudku žiadnym spôsobom nevyjadril dokonca ani len okrajovo. Zhrnutím vyššie uvedeného mala zato, že nájomný vzťah, hoci zanikol v roku 2012 a neobnovuje sa automaticky, znova vznikol na základe vôle oboch strán, a to tak prenajímateľa ako aj nájomcu, keďže nájomca nájomné uhrádzal v určenej výške a prenajímateľ od neho nájomné prijímal, a to nie len krátke obdobie ale 7 rokov. Vzhľadom na uvedené celý skutkový stav nebol zo strany súdu posúdený riadne a správne, súd sa vôbec nevenoval argumentom a dôkazom, ktoré predkladala žalobkyňa do súdneho spisu a ani len jednou vetou sa nevyjadril ako sa súd s nimi vysporiadal.

2.2. Záverom žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Celú podstatnú časť odôvodnenia v podstate vybavil len pár odsekmi, pričom je právom strany sporu, aby bolo rozhodnutie presvedčivo odôvodnené, čo sa však podľa nášho názoru nestalo. Žalobkyňa poukázala na judikatúru (Nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 6/2003, sp. zn. I. ÚS 117/07, sp. zn. I. ÚS 114/2008, sp. zn. I. ÚS 327/2010, sp. zn. III. ÚS 36/2010, Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 7/2009) a znenia § 220 ods. 2 v spojení s 234 ods. 2 C.s.p. a mala zato, že je porušením zákona (Civilného sporového poriadku), ako aj práva na spravodlivý súdny proces, ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje úvahy, ktorými sa súd pri aplikácii právneho predpisu riadil. Napadnuté rozhodnutie, ktoré tieto úvahy súdu neobsahuje, je nezrozumiteľné, nedostatočne odôvodnené, a teda nezákonné.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Po oboznámením sa s obsahom spisu má odvolací súd zato, že preskúmanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval ustanovenia § 685 ods. 1, § 676 ods. 2, § 686 ods. 1, § 710 ods. 2, § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery o nedôvodnosti žaloby, keď dospel k záveru, že nájomný vzťah medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného (Stavebným bytovým družstvom Bratislava IV) zanikol na základe rozsudku, ktorým bolo privolené k výpovedi z nájmu bytu, ku konkludentnému obnoveniu nájomného pomeru nedošlo a žalobkyňa žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázala, že medzi ňou a žalovaným došlo k vzniku nájomného vzťahu. Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil (pozri odsek 16. až 22. napadnutého rozsudku) a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

7. Za právne irelevantné považuje odvolací súd námietky žalobkyne (pozri odsek 2.-2.1.), že ak by aj nájomný vzťah zanikol na základe predchádzajúceho rozhodnutia súdu, tento bol znova obnovený konkludentne (nájomná zmluva nemusí byť uzatvorená písomne vzhľadom na záver v rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo/266/2007.) a to na základe vôle zmluvných strán, keďže ona byt naďalej užívala a platila nájomné a náklady spojené s užívaním bytu na mesačnej báze a vo výške, ktorú jej určoval predchádzajúci vlastník bytu.

7.1. Odvolací súd nespochybňuje s názor žalobkyne, že Občiansky zákonník pre zmluvu o nájme bytu nepredpisuje písomnú formu. Možno ju preto uzavrieť písomne, ústne alebo konkludentne (porovnaj § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Podľa súdnej praxe nie je však konkludentným prejavom vôle smerujúcim k uzavretiu zmluvy o nájme bytu obyčajné mlčanie, príp. skutočnosť, že užívateľ bytu býva v byte, vlastník bytu požaduje od neho „nájomné“ za užívanie bytu, ktoré užívateľ bytu hradí a vlastník bytu prijíma. Uvedený termín „nájomné“ je totiž často (hoci z hľadiska dikcie zákona nepresne) používaný v osobnom styku prenajímateľov a osôb, ktoré byty užívajú ako ekvivalent pre bezdôvodné obohatenie vzniknuté užívaním bytu osobou, ktorá na to nemá právny dôvod. Záver o uzatvorení nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom nevyhnutne predpokladá, že tu bol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu nájomnej zmluvy k predmetnej nehnuteľnosti ako na strane prenajímateľa, tak aj na strane nájomcu.

7.2. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zastáva názor, že k obnoveniu nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom nedošlo. Žalobkyňa žiadnym hodnoverným nepreukázala, že by právny predchodca žalovaného - Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, resp. žalovaný ako prenajímateľ akýmkoľvek spôsobom prejavil vôľu uzavrieť so žalobkyňou nájomnú zmluvu. Na takýto konkludentný prejav vôle na strane prenajímateľa však nemožno usudzovať z jeho mlčania, zo samotnej dlhodobosti užívania predmetného bytu, príp. z toho, že vlastník požaduje za užívanie odplatu hoci by ju označoval ako „nájomné“ (porovnaj rozhodnutia NS ČR, sp. zn. 26 Cdo 551/2000, sp. zn. 26 Cdo 1158/2003, sp. zn. 26 Cdo 2545/2004). Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť na ktorú poukazovala žalobkyňa, že počas obdobia, ktoré žalobkyňa náklady neuhrádzala jej voči predchádzajúcemu vlastníkovi vznikol dlh, ktorý si predchádzajúci vlastník bytu prihlásil ako svoju pohľadávku do konkurzného konania, ktoré bolo vedené na jej majetok.

8. Odvolací súd nepovažuje za dôvodné námietky žalobkyne o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku (pozri odsek 2.2.). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. nálezy sp. zn. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Odvolací súd zastáva názor, že odôvodnenia napadnutého rozsudku tieto kritéria na odôvodnenia spĺňa a len samotná skutočnosť, že sa žalobkyňa nestotožňuje s právnymi závermi prvoinštančného súdu, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalobkyne o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď tento sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení právneho predpisu, ani nepoprel ich účel a význam.

10. Obsah odvolania žalobkyne teda nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1 a 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil

11. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobkyne o nevyhoveli a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).